

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **ERGOTEP CSR INSTITUT o.p.s.**, IČ 28823702
sídlem Zábořská 93, 539 44 Proseč
zastoupený Mgr. Tomášem Novotným, advokátem, ČAK 15211
sídlem Havlíčkovo nám. 91, 580 01 Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 06. 06. 2024, č. j. 17361/24/5100-10612-706239,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, včetně předcházejících rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 11. 2023, č.j. 1634705/23/2800-31471-604216 (dále jen „platební výměr 1“) a ze dne 15. 11. 2023, č.j.

1634709/23/2800-31471-604216 (dále jen „platební výměr 2“), přičemž napadl všechny výroky napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se týkala platebních výměrů na odvod za porušení rozpočtové kázně, když byl platebním výměrem 1 vyměřen odvod ve výši 135.505,- Kč a platebním výměrem 2 ve výši 1.151.791,- Kč.

2. Žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení, které předcházelo předmětné žalobě. **Ministerstvo pro místní rozvoj** (dále jen „MMR“ nebo „poskytovatel“) **poskytlo žalobci** v rámci Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „IROP“), blíže specifikovaného jako „prioritní osa 06.2 Zkvalitnění veřejných služeb a podmínek života pro obyvatele regionů, Specifický cíl 2.1, Kolová výzva č. 35 a Registrace akce a Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 43831/2017-91/1 ze dne 18.10.2017, ve znění Rozhodnutí o poskytnutí dotace (změna) č.j. 43831/2017-91/2 ze dne 14.09.2018, jehož nedílnou součástí byla příloha č. 3 Podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace (SOHZ DE MINIMIS) Specifických pravidel pro žadatele a příjemce, s platností ode dne 14.07.2017 (dále souhrnně jen „Rozhodnutí“), **peněžní prostředky ve výši 8.813.637,95,- Kč**, což představovalo 95 % celkových způsobilých výdajů, přičemž 10 % bylo poskytnuto ze státního rozpočtu (927.751,36,- Kč) a 85 % byly prostředky z Evropského fondu pro regionální rozvoj (7.885.886,59,- Kč). Uvedené prostředky byly poskytnuty k realizaci projektu nazvaného jako „Sociální bydlení Bosna“ vedeného pod identifikačním číslem CZ.06.2.56/0.0/0.0/16_033/0002974. Podíl vlastního spolufinancování na celkových způsobilých výdajích činil 5 % (463.875,69,- Kč). Způsob financování tohoto projektu byl *ex post*. Žalobce dále dodal, že při použití poskytnutých peněžních prostředků byl mj. povinen dodržovat podmínky stanovené Specifickými pravidly pro žadatele a příjemce, včetně příloh, ve vydání 1.3 s platností ode dne 14. 07. 2017 (dále jen „Specifická pravidla“ nebo „SPŽP“). Administraci programu IROP pro poskytovatele zajišťovalo Centrum pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „CRR“).
3. Žalobce dále rozvedl, že dotovaný projekt byl řádně dokončen a veškeré dotační prostředky byly „proinvestovány“ a vyúčtovány. Následně bylo postupováno v rámci udržitelnosti projektu v souladu se Specifickými pravidly dotace ve znění účinném ke dni poskytnutí dotace. Podle zmíněných pravidel byl **žalobce povinen pronajmout byty** zhotovené v rámci projektu **pouze osobě z cílové skupiny**: „...osoba v ekonomicky produktivním věku, která nemá uzavřenou jinou nájemní smlouvu, nemá ve vlastnictví ani spoluvlastnictví bytový dům, rodinný dům, byt, dům pro rekreační nebo jiné ubytovací účely a zároveň její průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,5násobek průměrné měsíční mzdy.“ Žalobce dále vymezil povahu svého zakladatele, a to družstva invalidů ERGOTEP, s dodatkem, že umístění dotovaného projektu bylo zvláště zvoleno tak, aby bylo možno sloužit cílové skupině, tedy „osobám se zdravotním postižením“, které splňují požadavky uvedených Specifických pravidel.
4. Žalobce se dále zabýval tím, že pojem „příjem“ nebyl ve Specifických podmínkách v tehdejší znění vyložen. Žalobce tak měl za využití gramatického výkladu a „obvyklého významu tohoto termínu“ tomuto pojmu rozumět jako mzdě či platu. **Žalobce** poukázal na to, že **neměl objektivně žádnou možnost** zjišťovat, zda a v jaké výši **pobíraly osoby**, se kterými byly uzavírány nájemní smlouvy k daným bytům, **invalidní důchod**. Splnění jednotlivých podmínek (výši příjmů) si žalobce nechával stvrzovat čestným prohlášením. Ve všech případech pak mzda každého jednotlivého nájemníka splňovala podmínky maximální výše příjmu tak, jak si tento pojem žalobce vykládal.

5. Správce daně měl v mezidobí (po dokončení projektu) pro následující výzvy (od výzvy č. 80 dále) změnit Specifická pravidla, kdy doplnil ustanovení o příjmu následovně: „Osobou v bytové nouzi se dále rozumí osoba v ekonomicky produktivním věku, která nemá uzavřenou jinou nájemní smlouvu, nemá ve vlastnictví ani spoluvlastnictví bytový dům, rodinný dům, byt, dům pro rekreační nebo jiné ubytovací účely a zároveň její průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,6 násobek průměrné měsíční mzdy. **Při určování započitatelných příjmů posuzované osoby se postupuje podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu.**“ Tato změna se měla dále promítnout do SPŽP až v jejich znění účinném ke dni 3. 4. 2020. Na základě této změny pak bylo nutno pod pojem „příjem“ započítat i invalidní důchod, což z dřívějších výzev nevyplývalo. Posléze došlo k vydání předmětných platebních výměrů k odvodům za porušení rozpočtové kázně.
6. **Žalobce zastává přesvědčení, že postupoval v souladu se SPŽP, když k prokázání splnění podmínky výše příjmů od potencionálních nájemců požadoval čestné prohlášení.** Žalobce uvedl, že splnil podmínku „Nájemní smlouva bude uzavřena s osobou, která **prokáže**, že její průměrný čistý měsíční příjem...“, když od uchazečů (potencionálních nájemců) vyžadoval doložení čestných prohlášení o příjmech. Forma a znění čestných prohlášení byla zvolena tak, aby odpovídala požadavkům plynoucích z obecného nařízení o ochraně osobních údajů, známé jako GDPR. V této souvislosti žalobce uvedl, že respektoval GDPR, když osobní údaje zpracovával v přiměřeně relevantním rozsahu, který byl omezený na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který tyto údaje byly zpracovány. Žalobce k tomu dodal, že v SPŽP ani jiných souvztažných dokumentech **nebyla stanovena příjemci dotace povinnost zjišťovat skutečné příjmy** nájemníků sociálního bydlení, přičemž **ani neměl žádnou zákonnou možnost tyto příjmy zjistit či ověřit z nezávislých zdrojů.** V této souvislosti tak bylo povinností žalobce údaje o příjmech nájemníků zpracovávat pouze v nejmenším nezbytném rozsahu dle požadavků GDPR, což i tak činil. Žalobce se domnívá, že neměl žádný právní základ pro zpracovávání osobních údajů spočívajících v konkrétních příjmech jednotlivých nájemníků, a kdyby tak činil, tak by jednal v rozporu s GDPR. V této myšlenkové konstrukci tak dle žalobce byli jediným zdrojem těchto údajů pouze samotní uchazeči o uzavření nájemní smlouvy (potencionální nájemci).
7. V poslední řadě žalobce poukazuje na to, že objektivně nedošlo k porušení výše příjmů. Žalobce opětovně poukázal na nevymezení pojmu „příjem“, k jehož výkladu užil gramatického výkladu. K tomu uvedl, že výzva č. 35 Sociální bydlení pro SVL definuje osobu v bytové nouzi jako „Osobou v bytové nouzi se dále rozumí osoba v ekonomicky produktivním věku, která nemá uzavřenou jinou nájemní smlouvu, nemá ve vlastnictví ani spoluvlastnictví bytový dům, rodinný dům, byt, dům pro rekreační nebo jiné ubytovací účely a zároveň její průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,5 násobek průměrné měsíční mzdy.“ V následujících výzvách, a to od výzvy č. 80 dále, došlo ke změně textu na: „Osobou v bytové nouzi se dále rozumí osoba v ekonomicky produktivním věku, která nemá uzavřenou jinou nájemní smlouvu, nemá ve vlastnictví ani spoluvlastnictví bytový dům, rodinný dům, byt, dům pro rekreační nebo jiné ubytovací účely a zároveň její průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,6 násobek průměrné měsíční mzdy. **Při určování započitatelných příjmů posuzované osoby se postupuje podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu.**“, přičemž k tomu sám dodal, že tyto další výzvy se už netýkaly předmětně poskytnuté dotace. Výše uvedená změna se v textu výzvy měla promítnout do

SPŽP až ve znění účinném ke dni 3. 4. 2020. Podle žalobce se tak stalo, že pro pozdější výzvy došlo k bližšímu definování způsobu určení započitatelných příjmů, přičemž v předmětné výzvě tomu tak nebylo a žalobce se proto nemohl „opřít“ o dostatečně podrobné vymezení povinností při zajišťování souladu s podmínkami poskytnutí dotace.

8. Nadále se žalobce opět zevrubně zabýval rozбором pojmu „příjem“, který dle jeho názoru bylo třeba ve znění výzvy č. 35 brát jako synonymum termínu „mzda“ nebo i „plat“, když tato výzva pracuje s výrazem „čistý příjem“, kterého „je obvykle užíváno v souvislosti se mzdou či platem (rozlišuje se čistá mzda a hrubá mzda), a dále pak stanovuje povinnost porovnávat tento čistý příjem s 0,5 násobkem průměrné měsíční mzdy, a je tedy nasnadě, že se jedná o termín s termínem mzda v zásadě totožný, přičemž užití slova "příjem" namísto slova "mzda" lze odůvodnit tím, že tento termín se vztahuje nejen na mzdu, ale i na plat, a o sociální bydlení se tak mohou ucházet i nájemníci pobírající plat, nikoli pouze nájemníci pobírající mzdu, to vše samozřejmě za splnění podmínky výše čisté mzdy či platu nepřesahující 0,5 průměrné měsíční mzdy.“ Žalobce tak neměl mít žádný důvod čerpat definici termínu „příjem“ z nesouvisejícího zákona č. 110/2006 Sb., neboť žalobce neposuzoval a ani k tomu neměl důvod, zda příjem potencionálních nájemců dosahuje částky životního nebo existenčního minima. Žalobce tak uzavřel, že nebylo možné použít definic vzešlých až z pozdějších výzev, čímž mu není možno klást k tíži nepřesnost a vágnost definic pojmů v dokumentech souvisejících s poskytnutou dotací. Podle žalobce žádný z nájemníků svým příjmem částku odpovídající 0,5násobku průměrné mzdy nepřesáhl, čímž ani nemohlo dojít k žádnému porušení.
9. Žalobce dále uvedl, že se žalovaný dopustil pravé retroaktivity, což je třeba hodnotit jako „zvlášť nespravedlivé a hraničící se svěvolí veřejné moci“, pokud při posuzování plnění podmínek dotace byla použita část novelizace SPŽP a jiná přímo související část byla ignorována. K prokázání všech uvedených skutečností žalobce odkázal na celý správní spis.
10. Poslední bod předmětné žaloby se týkal žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě podle ust. § 73 s.ř.s., když by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, a neboť to není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Konkrétně svoji žádost odůvodnil tím, že nemá finanční prostředky na úhradu sankce. K tomu dodal a doložil, že byl nucen si vzít zápůjčku od svého zakladatele ERGOTEP, družstvo invalidů, kterou bude jen velmi obtížně splácet s ohledem na svůj charakter jako neziskového, veřejně prospěšného subjektu, který je do značné míry značně závislý na darech. Uvedená zápůjčka jej má existenčně ohrožovat, když není postaveno na jisto, že ji bude schopen splatit.
11. Žalobce navrhnul, aby soud zrušil žalované rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně (platební výměry), stejně jako uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
12. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný nejprve identifikuje žalobu a napadené rozhodnutí, když posléze přistupuje k vymezení předmětu sporu a rekapitulaci žalobních námitek. *In concreto* pak žalovaný uvádí, že s právními názory žalobce nesouhlasí. Podle žalovaného nastala taková situace, že žalobce uzavřel nájemní smlouvy s nájemci, kteří nespádali do cílové skupiny osob předpokládaných dotčeným projektem, tj. osobami, kterých příjem přesahoval výši stanovenou ve Specifických pravidlech daného (dotovaného) projektu, ačkoliv byl žalobce zavázán mj. k zajištění dostupnosti nájemního sociálního bydlení pro

osoby sociálně vyloučené či v ohrožení takového vyloučení. V návaznosti na souhlas nájemců o tom, že žalobce mohl provést zjištění jejich příjmů, tak došlo z jeho strany k pochybení, když se spokojil s čestnými prohlášeními, když mohl požadovat např. výplatní pásky ze závislé činnosti či jiné doklady potvrzující výši příjmů. K polemice ohledně povahy a účinků „výzev“, pak žalovaný uvádí, že rozhodující byla pouze výzva č. 35. Podle žalovaného měl tak žalobce povinnost řídit se aktuální verzí Specifických a Obecných pravidel, která pro něj byla závazná. Žalovaný opakovaně prohlašuje, že „...v žádné verzi Specifických pravidel nebylo uvedeno, že čistý měsíční příjem znamená pouze příjem ze závislé činnosti.“ V neposlední řadě pak žalovaný dodává, že „...žalobce byl prokazatelně a s dostatečným předstihem obeznámen s tím, které příjmy se zahrnují do průměrného čistého měsíčního příjmu, která je rozhodný pro určení, zda se jedná o osobu z cílové skupiny...“, což mělo zahrnovat i sociální dávky. V poslední řadě se žalovaný vyjadřuje i k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby s tím, aby takový návrh byl jako nedůvodný zamítnut.

13. Na tomto místě je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
14. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014,

č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“ Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleží Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, myslí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

15. Předně krajský soud připomíná, že podle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním

soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

16. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 02. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu vymezila judikatura (např. povinnost *ex officio* přihlídnout k prekluzi v daňovém řízení, k zániku odpovědnosti za přestupek apod.).
17. Jak sám uvedl Nejvyšší správní soud při své dosavadní argumentaci, že **uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání** (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námítka směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). **Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí** (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6 A 15/94 39, SP č. 136, rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74).
18. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
19. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námítky, není

na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“

20. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit: (i) pravomoci příslušného soudního orgánu, (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti, (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají, (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
21. Ve vztahu k meritu věci je předně třeba poukázat na závěr, že každé porušení dotačních podmínek zakládá porušení rozpočtové kázně, pakliže není v rozhodnutí o poskytnutí dotace uvedeno jinak. Pro stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady proporcionality, která se vykládá jako rozumný vztah mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33).
22. Ze souvztažné judikatury nadále vyplývá, že odvod za porušení rozpočtové kázně je svojí povahou peněžitým plněním „obdobným dani“, neboť jeho prostřednictvím má být poskytovateli dotace vrácena tato dotace proto, že příjemce dotace nedodržel podmínky, při jejichž splnění by se poskytnutá dotace stala nenávratnou (srov. rozsudek NS ČR ze dne 27. 6. 2018, č.j. 29 ICdo 23/2017; ale i rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Afs 4/2018-65). Dále platí, že: „Porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně naproti tomu představuje postih příjemce dotace, jenž porušil rozpočtovou kázeň, za prodlení s úhradou vyměřeného odvodu za toto porušení.“, jak plyne z rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2020, č. j. 3 Afs 92/2018-32.

23. Odvod za porušení rozpočtové kázně je považován za opatření refundačního charakteru, když se nejedná o opatření trestní povahy, což potvrzuje judikturní praxe, ale i právní doktrína (viz. DOBROZEMSKÝ, V. Spory z poskytování dotací a porušení rozpočtové kázně. In *Unes – účetnictví neziskového sektoru*, 6/2022, s. 9 a následující). Odvod za porušení rozpočtové kázně se nezbytně váže k problematice čerpání dotací, kterou jest rozuměn peněžní transfer v rámci rozpočtové soustavy, když dochází k přerozdělování finančních prostředků z veřejných rozpočtů (KARFÍKOVÁ, M. a kol. *Teorie finančního práva a finanční vědy*. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 171-172). Čerpání dotace je podmíněno splněním řady dílčích podmínek, bez kterých nelze dotaci získat a nakládat s ní (*conditio sine qua non*). Dotace je v drtivé většině případů účelově vázána, proto nereflexování účelového směřování dotace je porušením jejího poskytnutí či nakládání s ní, čímž musí být dotace navrácena. Navrácení peněžních prostředků poskytnutých dotací představuje jejich legitimní refundování. Z refundační povahy odvodu za porušení rozpočtové kázně vyplývá, že příp. likvidační nebo tíživé dopady spojené s jeho uložením není možné procesně zohledňovat, což však nevylučuje respektování zásady přiměřenosti jeho stanovení, která se váže především k určité limitaci (mantinelům) ukládání odvodu (maximem jeho užitelné výše).
24. Na druhou stranu je třeba brát v potaz, že řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně se svojí povahou v určitých ohledech odlišuje od "běžného" daňového řízení, byť je rovněž vedeno v režimu daňového řádu. Počáteční fáze řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně je proto příznačnější projevem zásady vyhledávací (vyšetřovací – inkviziční), neboť nemá dojít k prověřování tvrzení daňového subjektu, ale má dojít k zjištění, jestli příjemce dotace (ne)porušil rozpočtovou kázeň (viz. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2019, č.j. 15 Af 103/2015-110). K tomu je dále poukázat na to, že nejen dotčená právní úprava, ale i obecné principy týkající se poskytování veřejných finančních prostředků (státních či unijních) vychází z předpokladu, že poskytovatel rozhoduje o podmínkách poskytnutí takových prostředků, proto je i plně legitimován ke změně takových podmínek, a to i ve chvíli, kdy už nastalo jejich nesplnění ze strany příjemce. Samotný poskytovatel dotace může, ale i má stanovovat to, jaké jednání nebo opomenutí příjemce dotace bude považováno za porušení rozpočtové kázně, takže musí mít i oprávnění tyto veličiny měnit, pokud to nejde k tíži příjemce (rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2009, č.j. 1 Afs 100/2009-63). Nedávná soudní rozhodovací praxe šla ještě dále, když stanovila, že odvod za porušení rozpočtové kázně může být stanoven i ve chvíli, kdy porušení rozpočtové kázně spočívalo už v jednání uskutečněném před uzavřením smlouvy (viz. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2024, č. j. 3 Afs 11/2023-107).
25. Krajský soud nejprve rozhodoval o návrhu na přiznání žalobě odkladného účinku, který usnesením ze dne 7. 8. 2024, č. j. 52 Af 15/2024-23, nepřiznal. Toto usnesení nabylo právní moci dne 12. 8. 2024, přičemž se opíralo především o nedůvodnost uvedeného návrhu, když nebyly ze strany žalobce dostatečně prokázány důvody a naléhavost návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby.
26. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím závěrům.
27. Ze správního spisu vyplývá, a mezi účastníky nejsou sporné dále uvedené rozhodné skutečnosti.

28. Dne 12. 4. 2021 byla zahájena správním orgánem I. stupně daňová kontrola, která se týkala kontroly skutečností podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů. Tato kontrola byla zahájena na základě podnětu poskytovatele č. MMR-27803/2020-26 ze dne 18. 05. 2020 (označen jako „*podnět 1*“). Součástí podnětu 1 bylo sdělení, že došlo k vydání výzvy, č.j. MMR-62933/2020-26 ze dne 12. 11. 2020 (dále jen „*výzva 1*“) k vrácení části poskytnuté dotace, na kterou však nebylo nikterak reagováno. Mezitím byl podnět 1 doplněn vysvětlením ze dne 15. 3. 2021. Následně došlo dne 19. 12. 2022 ke změně rozsahu předmětné kontroly v podobě jeho rozšíření, když podnětem (dále jen „*podnět 2*“) ze dne 21. 11. 2022, č.j. MMR-74873/2022-26. V návaznosti na podnět 2 byly vydány výzvy (dále jen „*výzvy 2*“) ze dne 6. 6. 2022, č.j. MMR-38351/2022-26, a ze dne 22. 8. 2022, č.j. MMR-53823/2022-2662933/2020-26, přičemž ani na ně nebylo reagováno. Dne 31. 7. 2023 byl žalobce prokazatelně seznámen s dosavadním výsledkem daňové kontroly a jejího zjištění, přičemž mu byla stanovena lhůta 30 dní k vyjádření. Žalobce se prostřednictvím právního zástupce vyjádřil, přičemž ke změně kontrolního zjištění i tak nedošlo a kontrola byla řádně ukončena.
29. Dne 15. 11. 2023 došlo, ze strany Finančního úřadu pro Pardubický kraj, Odboru kontroly zvláštních činností, Oddělení kontroly zvláštních činností I, k vydání platebních výměrů 1 a 2. Tyto platební výměry žalobce v průběhu řízení napadl řádnými opravnými prostředky, přičemž jeho odvolání bylo zamítnuto a napadená rozhodnutí potvrzena žalovaným (Odvolací finanční ředitelství, Sekce správy daní) v žalovaném rozhodnutí. Žalobce byl při použití poskytnutých peněžních prostředků mj. povinen dodržovat podmínky stanovené SPŽP, včetně příloh (vydání 1.3 s platností od 14. 07. 2017).
30. Mezi stranami je naopak sporné, že správce daně (žalovaný) měl na základě výsledku kontrolního zjištění dojít k závěru, že žalobce jako pronajímatel uzavřel několik nájemních smluv k bytovým jednotkám pořízeným v rámci projektu s osobami, jejichž výše příjmů v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením smlouvy (1. 1. 2018 až 31. 12. 2018) přesáhla výši stanovenou ve SPŽP, kap. 2, bod 2.4. Daňovou kontrolou mělo být zjištěno, že nájemci v době uzavření smlouvy přesahovali horní hranice požadovaného průměrného příjmu za rozhodné období, čímž mělo dojít k porušení podmínky Rozhodnutí, část III., odst. 1, bod 9 a kap. 2, bod 2.4 SPŽP. V důsledku tohoto mělo dojít k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků, což mělo vést k porušení rozpočtové kázně, která sama měla nastat ke dni 13. 4. 2019, kdy byla zahájena udržitelnost projektu, i přes nesplnění podmínek pro nakládání s předmětnými jednotkami (byty).
31. V souladu s výše prezentovanou judikaturou krajský soud připomíná, že není jeho úkolem odpovídat na již jednou vyřčené a reagovat na stále se opakující námitky, které už byly uplatněny žalobcem dříve, tj. ve správním řízení, včetně jeho opravných fází. Správní soudy nemají představovat další (třetí) instanci správního řízení, ale jejich úkol spočívá především v poskytování ochrany veřejným subjektivním právům osob (§ 2 s.ř.s.). Krajský soud toto připomíná z toho důvodu, že žalobce uplatnit v žalobě shodné námitky (důvody), jaké však uplatnil už v rámci odvolání (str. 4 žalovaného rozhodnutí).
32. Předně třeba uvést, že v mnohém se krajský soud odkazuje na žalované rozhodnutí, které považuje za věcně správné a zákonné.
33. Krajský soud došel k závěru, že v souladu s vysloveným názorem žalovaného **není možné žalobci přisvědčit v jeho tvrzení o tom, že splnil podmínku SPŽP vymezující: „Nájemní**

smlouva bude uzavřena s osobou, která prokáže, že její průměrný čistý měsíční příjem v období 12 kalendářních měsíců před uzavřením nájemní smlouvy nepřesáhl 0,5násobek průměrné měsíční mzdy podle údajů ČSÍ.“, **když od potencionálních nájemců požadoval pouze čestné prohlášení o jejich příjmech.** Žalobce se mýlí, když uvádí, že neměl žádnou jinou možnost, jak si zjistit výši příjmů potencionálních nájemců. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že si žalobce mohl a měl např. vyžádat výplatní pásky ze závislé činnosti či i jiné doklady potvrzující výši příjmů, a to zejména s ohledem na skutečnost vzájemného sepetí žalobce a subjektu ERGOTEP, družstvo invalidů (bližší vztah vymezen v bodě 25 žalovaného rozhodnutí, ale je i veřejně ověřitelný na „www.ergotep.cz“ a dále „www.ergotepcsr.cz“). Navíc lze souhlasit s žalovaným, že si žalobce musel být vědom toho, že potencionální nájemci jsou většinou osoby zdravotně postižené, čímž bylo na místě se jich dotázat na (ne)pobírání invalidního důchodu. Zároveň lze souhlasit s žalovaným v tom, že by čestné prohlášení bylo dostačující pouze za situace, když by uvedené osoby nedosahovaly žádných příjmů. Žalovaný přitom věcně argumentuje, když uvedené rozvádí toliko, že příjemce dotace (žalobce) v rámci své odpovědnosti za splnění dotačních podmínek může po nájemci požadovat předložení dokladů prokazujících pravdivost údajů a tvrzení uvedených v čestném prohlášení. Navíc, právě výraz „**prokázání**“ je zde zcela klíčový, když i SPŽP hovoří tak, že „*Nájemní smlouva bude uzavřena s osobou, která **prokáže**...*“. V této souvislosti skutečně není možné považovat učinění čestného prohlášení za dostatečné, neboť údaje a tvrzení v něm obsažené samy o sobě nikterak nic neprokazují. Žalovaný pak v této souvislosti správně odkázal na přílehlavou judikaturu v podobě rozhodnutí KS v Ústí nad Labem ze dne 20. 2. 2024, sp. zn. 16 Af 14/2022. Žalobce měl navíc i další možnosti k zjištění výše příjmů daných nájemců (viz. bod 26 na str. 9 žalovaného rozhodnutí. Navíc žalobce nesmí zapomínat, že jeho zmíněná odpovědnost za dodržení rozpočtové kázně (sledování účelu dotace a jejích podmínek) je pojímána značně široce, protože příjemce dotace nese odpovědnost za dodržení jejích podmínek dokonce i v situaci, kdy skutečnosti nezávislé na jeho vůli ovlivní realizaci konkrétního projektu, jehož se dotace týká (viz. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2023, č. j. 5 Afs 181/2022-31). Přitom i dřívější judikatura postavila na jisto, že splnění podmínek musí prokazovat příjemce dotace, který je tak obtěžkán odpovědnostním důkazním břemenem (rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2009, č. j. 7 Afs 71/2009-149).

34. Žalobce měl proto v rámci svých povinností a své odpovědnosti vyvinout vyšší snahu o zjištění skutečných výši příjmů potencionálních nájemců, a to obzvláště za situace, kdy mnoho nebo většina z nich byla zaměstnána u ERGOTEP, družstvo invalidů, IČO 25997815, Zábořská 93, Záboří, 539 44 Proseč, aby byly dodrženy podmínky udělení dotace. Je totiž třeba spatřovat úzké propojení mezi žalobcem ERGOTEP CSR INSTITUT o.p.s., IČO 28823702, sídlem Zábořská 93, Záboří, 539 44 Proseč, a subjektu ERGOTEP, družstvo invalidů, IČO 25997815, sídlem Zábořská 93, Záboří, 539 44 Proseč, a to nejen v totožné adrese jejich sídla, ale rovněž v provázanosti odpovědných osob, které se prolínají. K tomu je třeba poznamenat, že jednání příjemce dotace, který jen zdánlivě splní podmínky udělení dotace, nelze právně aprobovat, proto ani nepožívá právní ochrany (viz. zmíněný rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2024, č.j. 3 Afs 11/2023-107).
35. Nad rámec výše uvedeného je třeba poukázat na etablovanou povinnost příjemce dotace, který nese odpovědnost za dodržení podmínek vázících se k udělení dotačního plnění. Tento odpovědnostní charakter je natolik silný, že dokonce ani v situaci, kdy poskytovatel dotace neupozorní na příp. nesrovnalosti prováděného projektu, tak nedochází k vyloučení či omezení (zmírnění) odpovědnosti příjemce (viz. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č.j. 1 Afs

15/2012-38). Posléze se pak příjemce takové dotace nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání a právní jistoty, když při nakládání s veřejnými prostředky poskytnutými danou dotací zjevně poruší svoje povinnosti. Judikturní praxe však dovodila další fundamentální východisko, kterým se považuje za nezbytné to, že předloží-li žadatel o dotaci konkrétní projekt, k němuž má být dotace poskytnuta, tak jsou pro něj jednotlivé podmínky tohoto projektu, které navíc přislíbil závazné a jejich porušení znamená neoprávněné použití poskytnutých finančních prostředků, tj. porušení rozpočtové kázně (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2009, č.j. 5 Afs 70/2008-152).

36. Krajský soud rovněž nesouhlasí s žalobcem v té části jeho důvodů, kde se odkazuje na povinnost respektování GDPR, přičemž i žalovaný se s touto námitkou zabýval a adekvátně ji rozebral (bod 27 žalovaného rozhodnutí). V souvislosti s žalobcovou povinností a odpovědností vázící se k poskytnuté dotaci je třeba konstatovat, že mohl příp. zpracovávat i údaje o konkrétních příjmech daných osob. Samozřejmě, že takové zpracování muselo nadále odpovídat pravidlům GDPR (uchovávání údajů, nakládání s nimi atd). Navíc lze mít pochybnosti o výkladu povinnosti žalobce vyplývající mu z GDPR, když sám uvádí, že: „... *zpracovávat pouze v nejmenším nezbytném rozsahu tak, aby toto zpracování bylo odůvodněno účelem zpracování, tedy naplněním podmínky SPŽP...*“ Slovní vyjádření „*nezbytném rozsahu*“ nevylučuje možnost žalobce k tomu, aby požadoval důkladnější prokázání výší příjmů nájemců. Pokud by totiž žalobce postupoval tak, jak i měl postupovat, tak by nutně musel dospět k závěru, že onen „*nezbytný rozsah*“ by byl naplněn i za předpokladu, že by vynaložil větší snahu k zjištění předmětných příjmů a využil tak i další možnosti, které se mu nabízely, přičemž by nedošlo k porušení podmínek GDPR.
37. Žalobce opakovaně uvádí, že pojem „*příjem*“ nebyl v SPŽP ani v jiných předmětných dokumentech definován. Ve vztahu k definování osob v bytové nouzi žalovaný jasně a srozumitelně uvedl, že na žalobce (daňový subjekt) dopadá, v této souvislosti, pouze výzva č. 35, kdežto výzva č. 80 už nikoliv. Na tomto místě se krajský soud opět odkazuje na žalované rozhodnutí (bod 28) s vyzdvižením toho, že žadatel o dotaci (žalobce) měl povinnost se už před podáním žádosti o ní seznámit se jednotlivými pravidly k ní, které měl striktně dodržovat. Krajský soud si nadále z předloženého spisu ověřil, že žalobce byl skutečně depeší ze dne 30. 10. 2017, tak i ze dne 12. 02. 2018 seznámen s definováním termínu „*čistý příjem*“. Opět s odkazem na žalované rozhodnutí (bod 29 a 30) je třeba uvést, že žalobce byl prokazatelně a s dostatečným časovým předstihem obeznámen „*s tím, které příjmy se zahrnují do průměrného čistého měsíčního příjmu...*“ Z uvedeného vyplývá pouze žalobcova nedůslednost při plnění jednotlivých dotačních podmínek. Žalobce argumentuje s odkazem na "běžné" chápání termínu „*příjem*“ v dikci gramatického výkladu, kdy se za jeho synonymum považuje "mzda" nebo "plat". Jakkoliv uvedené tvrzení může být obecně vzato pravdivé, tak jej nelze vztáhnout na právní relevanci výkladu pojmu „*příjem*“. Samozřejmě s respektem ke všemu výše vyslovenému, jakož i uvedenému v žalovaném rozhodnutí, na které krajský soud odkazuje. Není přitom možné souhlasit s žalobcem, že i prostou logikou lze dojít k tomu, že za příjem se automaticky bez dalšího považuje jen mzda či plat. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že mu není možné v obecné rovině klást k tíži nepřesné či vágní definice pojmů v dokumentech souvisejících s poskytnutou dotací. Nicméně mu je možné a plně ospravedlnitelné klást k tíži jeho vágnost a nedostatečnou obezřetnost, jakož i nedůslednost, při plnění si dílčích povinností a respektování předem známých pravidel a podmínek. Už vůbec není možné souhlasit s žalobcem, když uvedl, že se jeví postup žalovaného jako „*zvlášť nespravedlivé a hraničící se svévolí veřejné moci*“, když

při posuzování plnění podmínek dotace používá část novelizace SPŽP a jinou část ignoruje, přičemž se i dopouští pravé retroaktivity. Žalovaný se s uvedenou námitkou dostatečným způsobem vypořádal v žalovaném rozhodnutí, na jehož odůvodnění se krajský soud opět odkazuje.

38. Vedle toho je nezbytné poukázat na recentní judikaturu, která zavádí požadavek odpovídající úrovně jednoznačnosti, určitosti a srozumitelnosti dotačních podmínek tak, aby byla zajištěna předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace (rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2020, č.j. 3 Afs 22/2019-52). V předmětné věci však krajský soud neshledal nenaplnění takového požadavku, neboť jak plyne z výše popsaných skutkových okolností, jakož i průběhu celého správního řízení, tak žalobce měl dostatek možností, ale i projevené součinnosti ze strany správních orgánů k tomu, aby nedošlo k porušení rozpočtové kázně. K tomu je vhodné opětovně odkázat na judikaturu NSS, a to konkrétně zmíněný rozsudek ze dne 26. 9. 2023, č. j. 5 Afs 181/2022-31, ve kterém NSS uvedl: „*Subjektivní postoj příjemce dotace k porušení rozpočtové kázně není rozhodný, a stěžíteli může hrát roli, že žalobce nevěděl, že porušil rozpočtovou kázeň...*“
39. Krajský soud uzavírá, že bylo nepochybně zjištěno a doloženo (prokázáno), že žalobce porušil konkrétní dotační podmínky, což se projevilo jako příslušné porušení rozpočtové kázně, proto mu byl stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně. Co se týče výše samotného odvodu, tak žalobce nikterak nepopírá výši celkové částky odvodu, tj. toho, že by byla stanovena v nepřiměřené výši. Sumárně lze uzavřít, především v návaznosti na žalobní body, že nelze mít důvodně za to, že by žalobce dostatečně (v nezbytném rozsahu) vyžadoval dle stanovených podmínek prokázání splnění podmínky výše příjmů. Dle přesvědčení krajského soudu žalovaný přesvědčivě a věrohodně vysvětlil, proč a jak měl žalobce porušit svoje povinnosti, když se nedostatečně zasadil o prokázání splnění jednotlivých podmínek výše příjmů u nájemců. Nebylo možné přisvědčit žalobci v tom, že „*objektivně nedošlo k porušení výše příjmů*“, když právě objektivně k takové skutečnosti došlo. V tomto směru by se vyjádření žalobce dalo usměrnit do odpovídající podoby tak, že „*subjektivně nemuselo dojít k porušení výše příjmů*“. K tomu však platí výše zmíněná judikatura (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2023, č.j. 5 Afs 181/2022-31), která říká, že subjektivní postoj příjemce dotace není rozhodný. Ze všech uvedených důvod tak krajský soud přijat závěr, že (ne)jednání žalobce skutečně představovalo porušení rozpočtové kázně, proto zavdalo i důvod k odvedení odpovídající částky poskytnuté dotace zpět. Krajský soud neshledal procesní ani věcné pochybení žalovaného, proto nezbylo než předmětnou žalobu zamítnout.
40. Krajský soud po uskutečněním soudním přezkumu dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
41. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. března 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu předsedou senátu JUDr. Janem Dvořákem Ph.D., ve věci

žalobce: **ERGOTEP CSR INSTITUT o.p.s.**, IČO 28823702
sídlem Zábořská 93, 539 44 Proseč
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Novotným
sídlem Havlíčkovo nám. 91, 580 01 Havlíčkův Brod

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2024, č. j. 17361/24/5100-10612-706239,

takto:

V rozsudku o zamítnutí žaloby č. j. 52 Af 15/2024-45 se opravuje datum vydání, když se „Pardubice 5. března 2024“ nahrazuje za „Pardubice 5. března 2025“.

Odůvodnění:

1. Krajský soud rozhodl dne 5. 3. 2025 o zamítnutí předmětné žaloby, a to ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.
2. Toto meritorní rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 3. 2025.
3. Při kontrole spisového materiálu bylo zjištěno, že originál daného rozhodnutí obsahuje zřejmou písemnou nesprávnost, když stojí datováno ke dni 5. března 2024, tedy předchozí kalendářní rok.
4. Dle ust. § 54 odst. 4 s.r.s. platí, že předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
5. Z důvodu toho, že se bezpochyby jedná o zřejmou písemnou nesprávnost v uvedení data vydání daného rozhodnutí, tak je nasnadě její oprava. Nejen v souladu s právní doktrínou, ale především s ohledem na právní principy a zásady jako legitimní očekávání a právní jistotu je zapotřebí zmíněnou chybu opravit transparentním způsobem. Konečně i komentovaná odborná literatura k tomu uvádí následující: „Pokud má být provedena oprava jiné části rozsudku, tj. odůvodnění, poučení, data a místa vyhlášení rozsudku, jména předsedy senátu, označení jeho funkce, nebo záhlaví výroku v údajích, jenž není významný z hlediska výroku rozsudku (např. označení zástupce účastníka, jména členů senátu), lze opravu provést přímo v originálu rozsudku a ve stejnopisech rozsudku, které si soud vyžádá zpět od účastníků řízení. Jelikož však v současnosti doručují správní soudy rozsudek účastníkům téměř vždy datovou zprávou, neboť žalované správní orgány mají přímo ze zákona zřízenou datovou schránku, je tento

dříve běžný způsob provádění oprav vyloučen. Soud totiž technicky nemůže dosáhnout vrácení stejnopisu rozsudku a provedení opravy v něm. Proto je třeba postupovat tak, že soud i v těchto případech vydá tzv. opravné usnesení.“ (srov. str. 448-458 KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019. 1073 s. ISBN 978-80-7598-479-1).

6. Krajský soud proto rozhodl tak, jak stojí uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. března 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu